

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1300/2018
23.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене ББ са седиштем у ..., коју заступа пуномоћник Велисав Мићић, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4210/17 од 06.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4210/17 од 06.02.2018. године тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ивањици П1 17/17 од 01.09.2017. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА из ... да туженој ББ са седиштем у ..., на име трошкова ревизијског поступка, исплати износ од 33.000,00 динара, у року од 8 дана по пријему пресуде

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 17/17 од 01.09.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се поништи решење вд директора туженог ББ ..., о отказу уговора о раду због истека рока на који је заснован радни однос, бр. ... од 30.06.2016. године. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је дана 24.06.2016. године по сили закона засновао радни однос на неодређено време код туженог, те да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад на радно место физиотерапеута. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4210/17 од 06.02.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је поништено решење вд директора тужене ББ ... о отказу уговора о раду због истека рока на који је заснован радни однос, број ... од 30.06.2016. године, утврђено је да је тужилац дана 24.06.2016. године, по сили закона засновао радни однос на неодређено време код тужене, и тужена обавезана да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у делу става другог изреке којим је одбијен тужбени захтев којим је

тузилац тражио да се тужена обавезе да тужиоца распореди на радно место физиотерапеута и у том делу је тужба одбачена, као недозвољена. Ставом трећим изреке преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако да је тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 103.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11....55/14), па је оценио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, али није наведено коју одредбу ЗПП другостепени суд није применио или је неправилно применио.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је са туженом закључио уговор о раду на одређено време бр. ... од 16.06.2014. године за обављање послова физиотерапеута у периоду од 16.06.2014. године до 31.10.2014. године. Дана 27.10.2014. године странке су закључиле анекс уговора о раду бр. ... којим је тужиоцу продужен рад на одређено време до 30.06.2015. године, и то на истим пословима. Анексом уговора о раду бр. ... од 30.06.2015. године тужиоцу је продужен рад на наведеним пословима до 30.06.2016. године, када је тужена донела решење број ... којим је тужиоцу отказан уговор о раду због истека рока на који је заснован радни однос.

Тужена је дана 11.02.2016. године од Министарства здравља Републике Србије, актом бр. ... добила сагласност за пријем у радни однос на неодређено време, за попуњавање слободних односно упражњених места (ново запошљавање) за укупно два радна места, од чега једно радно место за које је предвиђена висока стручна спрема и једно радно место за које је предвиђена виша стручна спрема, а коју има и тужилац. На основу наведене сагласности тужена је дана 17.07.2017. године расписала јавни оглас бр. ... за пријем у радни однос на неодређено време вишег терапеута, на који се јавио и тужилац. Међутим, због непотпуне документације (према исказу тужиоца са рочишта од 01.06.2017. године), његова молба није ни разматрана, па је в.д. директор тужене, по закљученом конкурс, дана 27.07.2017. године изабрао кандидата ВВ, вишег терапеута из ... . Тужилац против одлуке о избору није подносио приговор туженој.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је одбио тужбени захтев, примењујући одредбе Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ 54/09..99/16), као и Закона о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 108/13) који је био у примени у време настанка спорног односа између странака, према којима (члан 27 е став 34-37. и члан 105.) је тужени упражњено радно место могао попунити тек након добијене сагласности Владе уз предлог надлежног министарства и уз јавно

оглашавање. Тужени је имао сагласност надлежног министарства за пријем у радни однос на неодређено време за попуњавање два радна места (доктор медицине и један здравствени радник са вишом стручном спремом), али се та сагласност могла реализовати само под условом да су корисници јавних средстава обезбедили средства у 2016. години и само у оквиру максималног броја запослених на неодређено време одређеног Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему АП Војводине и систему локалне самоуправе за 2015. годину („Службени гласник РС“ бр. 101/15). Према томе, тужени је упражњено радно место могао попунити тек након добијене сагласности и уз јавно оглашавање, па се радни однос на одређено време могао преобразити у радни однос на неодређено време само ако је заснован путем јавног оглашавања.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев за поништај решења вд директора о отказу уговора о раду тужиоцу и за утврђење да је тужилац дана 24.06.2016. године по сили закона засновао радни однос на неодређено време код тужене и обавезао тужену да тужиоца врати на рад, при чему је применио одредбе Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), члан 31. и члан 37. став 1 и став 4. тог Закона. При томе, другостепени суд је закључио да је тужилац код тужене радио без прекида на истим пословима физиотерапеута дуже од 12 месеци, па су се стекли услови за прерастање тужиоачевог радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време, те да је тужена добила сагласност за пријем у радни однос на неодређено време за попуњавање слободних односно упражњених радних места, и то у време док је тужилац обављао послове код тужене.

Основано се у ревизији указује да другостепени суд није правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев.

Законом о буџетском систему, чије су норме обавезујуће и за тужену, те Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ број 108/13), који је био у примени у време настанка спорног односа, као и каснијим изменама и допунама, чланом 27е став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, односно до 31.12.2017. године. Изузетно од става 34. овог члана радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Укупан број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама код корисника јавних средстава, не може бити већи од 10% укупног броја запослених. Изузетно од става 36. овог члана, број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама, код корисника јавних средстава, може бити већи од 10% укупног броја запослених, уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење

министарства (став 35-37). Чланом 105. истог Закона прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа, у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Чланом 37. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр. 24/05), који је важио до измене Закона објављених у „Сл. гласнику“ 75/2014, ставом 1., било је прописано да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл., за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Ова законска одредба је измењена Законом о изменама и допунама Закона о раду („Сл. гласник РС“ број 75/14 од 21.07.2014. године) тако што је прописано да се уговор о раду може закључити на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, а послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 6. наведеног члана је прописано да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона, или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Према ставу Врховног касационог суда, одредбе Закона о буџетском систему којима се прописује забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду којима се прописују услови за преображај радног односа са одређеног на неодређено време, што произлази и из члана 105. Закона о буџетском систему. Према томе, тужена је, у смислу Закона о буџетском систему затражила сагласност од надлежног министарства за пријем у радни однос на неодређено време за попуњавање два радна места (између осталог једно радно место се односило на здравственог радника са вишом стручном спремом) и ту сагласност је и добила на основу закључка Комисије за давање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава број ... од 09.02.2016. године. Међутим, ова сагласност се могла реализовати само под условом да је тужена имала обезбеђена средства у 2016. години, што произлази и из дописа Министарства здравља број ... од 11.02.2016. године, који је изведен као доказ у првостепеном поступку. Тужена је расписала конкурс на основу наведене сагласности у току 2017. године, јер, према тврдњи тужене није било обезбеђених средстава у 2016. години за попуњавање радних места за које је добијена сагласност, а тужени, на коме је терет доказивања супротног, није доказао да је тужена у току 2016. године имала обезбеђена средства. Тужиоцу је рок на који је закључен последњи анекс уговора о раду истекао 30.06.2016. године, када је и донето спорно решење, па није било услова да његов радни однос на одређено време по сили закона прерасте у радни однос на неодређено време без јавног оглашавања за попуњавање радних места код тужене, а у смислу наведених одредби Закона о буџетском систему. При томе, тужилац је био учесник конкурса који је тужена расписала на основу поменуте сагласности у току 2017. године, али његова молба није била уредна, те није ни разматрана, због

чега је тужена у радни однос примила другог учесника конкурса, а тужилац против те одлуке није изјавио приговор, нити је то решење оспоравао у судском поступку.

Због свега наведеног, ревизија тужене је усвојена, а побијана пресуда преиначена, као у ставу првом изреке.

Тужена је у ревизијском поступку успела, трошкове ревизијског поступка је тражила и определила на име састава ревизије у износу од 33.000,00 динара, према Адвокатској тарифи, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 416. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић